

муила. Тя се радвала, че той бил вече порастналъ и че дрехата щѣла да му прилича. Тя мислила, какви въпроси да му зададе, когато се видятъ. А при тѣзи срещи колко тѣ били щастливи!.. Въ това време, всѣка година дрехата ставала подълга, защото Самуилъ все растѣлъ и растѣлъ. А Самуилъ билъ добро и послушно момче, затова Богъ го обикналъ. Анна сжщо го обичала. И другитѣ хора го обичали.

Една нощъ Илия спѣлъ. Самуилъ сжщо си билъ легналъ да спи. Било тъмно; само едно златно кандило свѣтѣло въ Божия домъ. Изведнажъ Самуилъ чулъ гласъ, който викалъ: „Самуиле!“ Самуилъ казалъ: „Тукъ съмъ!“ И веднага изтичалъ при Илия и казалъ: „Тукъ съмъ!“ — вие ме викате!“ Илия казалъ: „Азъ не те викамъ. Иди да си легнешъ!“ И Самуилъ си отишѣлъ да спи.

Но гласътъ пакъ извикалъ: „Самуиле!“ Самуилъ пакъ скокналъ, отишѣлъ при Илия и казалъ: „Тукъ съмъ — вие ме викате!“ Но Илия отговорилъ: „Азъ не съмъ те викалъ, синко. Иди да си легнешъ!“ Тогава Самуилъ се върналъ и си легналъ.

Но гласътъ трети пѣтъ извикалъ: „Самуиле!“ Самуилъ трети пѣтъ скочилъ, отишѣлъ при Илия и казалъ: „Тукъ съмъ — вие ме викате“. Тогава Илия позналъ, че това е Богъ, който вика детето, и казалъ: „Иди си легни, мое дете, и ако гласътъ те извика още веднѣжъ, ти му ка-

жи: „Говори, Господи! Твоятъ слуга слуша“. Тогава Самуилъ отишѣлъ и си легналъ на мѣстото си. Но Богъ извикалъ, както и по-рано: „Самуиле! Самуиле!“ Тогава Самуилъ казалъ: „Говори Господи, Твоятъ слуга слуша“. И Богъ говорилъ на Самуила, както и по-рано говорилъ на нѣкои добри хора.

На сутринята Самуилъ станалъ, както обикновено, отворилъ вратитѣ на църквата и приготвилъ, каквото трѣбвало за богослужение. Като станалъ, Илия запиталъ Самуила:

„Синко, кажи ми, какво ти каза Господъ тая нощъ? Но не скривай нищо отъ мене!“

И Самуилъ му разказалъ всичко...

Тогава се прѣснало по цѣлата страна, и хората много се радвали, че Богъ още веднѣжъ говорилъ на своя народъ. Но най-много се радвала майката на Самуила, Анна, която заедно съ бащата на Самуила, живѣла въ едно планинско градче.

Когато тя дошла на следната година на църква въ Силомъ, Самуилъ ѝ разказалъ, какъ Богъ наистина говорилъ на нейното момче. Анна се радвала, че синъ ѝ станалъ пророкъ, на когото Богъ открилъ своята воля за цѣлия народъ. А Самуилъ сжщо се радвалъ и вече знаеялъ, че той не само е нейно момче, но е и Божие дете.

(Изъ „Методически уроци по въроучение“, отъ проф. прот. Хр. Димитровъ)

